

עלון מס' 1015
תרומה
 ד' אדר תשפ"ו

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
 בראשות מ"ר ע"ר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

צו השעה!

לשם שמייים!

זה קרה לפני אלפי שנים. צורר פרסי ביקש להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן, טף ונשים ביום אחד, היה זה המן הרשע שהיה מצאצאי עמלק הידוע לשמצה. טבעת המלך אחשוורוש ניתנה לאותו גוי אכזר, שהחיש לשלוח רצים לכל מדינות העולם ולהודיע על התאריך של הפוגרום הגדול. הכל היה מוכן ומזומן לאותו מעשה נורא, רק שהמן הרשע לא לקח בחשבון, שהקב"ה ישתבח שמו לעד לא יעזוב את עמו צאן מרעיתו ויתן אותם למשיסה. הקב"ה חיכה באותם ימים שעם ישראל יתעורר ויעשה תשובה, ישפר את מעשיו ויטיב את דרכיו, יתאחד ויתלכד. והנה תשובת עם ישראל לא אחרה לבוא, כמו שכתוב במגילת אסתר: "ומרדכי ידע את אשר נעשה ויקרא מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה". "ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד, שק ואפר יוצע לרבים". וכשאסתר המלכה עמדה לפני הפגישה הגורלית עם המלך אחשוורוש, היא ביקשה ממרדכי: "לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלוש ימים לילה ויום וכו'", והיינו להרבות באחדות הלבבות, בצום ובתשובה למען נמצא חן בעיני ה' יתברך ויעשה לנו ניסים ונפלאות. וכמובן שגם הפעם הקב"ה לא איכזב ועשה לנו ניסים ונפלאות והציל אותנו מכל שונאינו ומכל מבקשי רעתנו, וקבעו היהודים לעשות חג לזכר הנס וההצלה - חג פורים הידוע לכל במתיקותו וחביבותו המיוחדת. וכבר אמרו שההיסטוריה חוזרת. גם עתה קם רודן פרסי שמבקש לעשות כמעשה המן הרשע בשעתו אך כבר כתב עליו ועל שכמותו נעים זמירות ישראל - דוד מלך ישראל: "חרבם תבוא בליבם וקשתותם תישברנה". אך כדי שנזכה לשמירה עליונה, לניסים ונפלאות, צריכים אנו להרבות בזכויות, לשפר את מעשינו ולעשות תשובה, להרבות באהבה ובאחוה, להתלכד ולהתאחד. כך נמצא חן בעיני בוראינו והוא כבר ידאג לעשות שמות בכל אויבינו ושונאינו. אך אף לנו להשאר שאננים ובטוחים ולהתממה, צריכים אנו להתחיל במעשים ואז נזכה לניסים כי כבר ידוע שאמר הקב"ה ישתבח שמו לעד: "שובו אלי - ואשובה אליכם", תחילה אתם תעשו את הצעד הראשון ואני אומר הקב"ה, כבר אעשה את השאר. פתחו לי את ליבכם כפיתחו של מחט, אמר לנו הקב"ה, ואני כבר אדאג לפותחו כפתחו של אולם שעגלות וקרונות יכולות להכנס בו. אחד מהדברים שיכולים להרבות את זכויותינו בצורה משמעותית הינו הנושא החשוב של כבוד בית הכנסת ובית המדרש. וכבר ידוע שבגזרות בשנות תח"ת-תיב' נהרגו אלפי יהודים במיתות משונות ואכזריות שלא שמעתם אוזן, ואחד מגדולי רבותינו - בעל התוספות יו"ט זצ"ל, עשה שאלת חלום על מה חורי האף הגדול הזה? והשיבו לו משמים שכל זה עבור שמזלזלים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ומדברים באמצע התפילה. ועוד ידוע שהאדמו"ר הקדוש מגור זצ"ל, בעל ה"אמרי אמת", אמר שהשוואה האיומה באירופה, פסחה על יהדות ספרד בגלל שהיו שומרים על כבודם של בתי הכנסת ובתי המדרש ולא היו שחים באמצע התפילה. ולב מי לא יחרד בקוראו את דברי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א בזוהר הקדוש, שכל מי שמדבר דיבורי חול בבית הכנסת, אין לו חלק באלוקי ישראל, ה' ישמור ויציל. וכבר כתב הגאון הגדול רבי חיים פלאג' זצ"ל, בסיפרו תוכחות חיים (פרשת תרומה) שמי שנזוהר לא לדבר בבית הכנסת ובבית המדרש, יראה זרע, יאריך ימים וחפץ ה' בידו יצלח, ולא ימות לשחת ולא יחסר לחמו ולאחר אריכות ימים, תנוח נפשו לבטח ולא יתקבו עצמותיו, חוץ מאשר שזוכה שהקב"ה שומע את תפילתו. ובפרשתינו מסופר עד כמה תרמו עם ישראל בעין יפה וברוח נדיבה לבניית המשכן - המקדש, וידוע שבתי הכנסיות ובתי המדרשות הינם מקדש מעט שהשכינה הקדושה מצויה שם תדיר. כל אחד שקורא שורות אלו יקבל על עצמו בלי נדר, להרבות בכבוד בתי הכנסת ובתי המדרש וישב שם ביראה ובכבוד, לכבות פלאפונים בבואו לשם ולהמנע לחלוטין מדיבורי חול, ליצנות ומחלוקת במקומות קדושים אלו. ועל ידי שנתחזק בדבר זה, נזכה שכמו שעשה הקב"ה ניסים לאבותינו, יעשה גם לנו וישמור אותנו ואת כל ישראל אחינו בשמירה עליונה וידבר שונאינו תחתינו ונזכה לגאולה השלמה ולבניית בית הבחירה במהרה.

פרשתינו פרשת תרומה, ופירשו רבותינו ז"ל: "ויקחו לי תרומה" - "לי" לשמי, "תרומה" - הפרשה, יפרישו לי ממנום נדבה". מעשה שהיה בגבאי צדקה שנתדפק על דלת משרדו של עשיר גדול שלא הכירו. הגבאי הזמן להכנס, לאחר שפתח בדברי שלום ורעות, הפתיע את העשיר במאמר פיו: "באתי לקבל ממך מאה אלף דולר!". העשיר הסתכל עליו כאילו נחת מהירח. כיחך בגרונו, תפס בעטו וכתב צ'ק בסך חמש אלף דולר! סכום מכוון למדי, להפתעתו לא היתה גבול כאשר גבאי הצדקה, ביקש להזכיר באוזניו, שנית, שמא לא שמע או לא הבין, בא הוא לקחת מאה אלף דולר ולא דולר אחד פחות! העשיר, לא ידע אם לצחוק או לבכות, הבהיר לגבאי היקר, שאומנם אין דרכו לסרב, אך שיחדל לו מנסיון שוא זה. אולם הסכים להגדיל תרומתו לעשרים וחמישה אלף דולר, כאשר ביקש-דרש, שהגבאי ימנע מלחזור על בקשתו בשלישית. או אז הפתיעו הגבאי שביקש ממנו לקרוא לשני אנשים בכדי לבקש מהעשיר סליחה בפניהם. העשיר, סירב באומרו שאין הוא נפגע ולא צריך בקשת מחילה. אך הגבאי בשלו מבקש לקרוא לשני אנשים. לשאלת העשיר מדוע הוא כל כך להוט לבקש סליחה. פתח הגבאי פיו בחוכמה ואמר: תדע לך אדוני יקר, כיון שידוע אני את המעלה הגדולה של הצדקה שביקשתי לזכותך בה, ברור לי שכאשר תגיע לעולם האמת ותראה מה עשו בכסף שנתת, ואיזה זכויות כבירות צברת, או אז לא תוכל לסלוח לי מדוע לא שיכנעתי אותך ועמדת בעקשנותי לגבות את כל המאה אלף דולר, שלשם הגעת! לכן מבקש אני שני אנשים שיהיו עדים עבורי שאתה מוחל לי בלב שלם! העשיר שהופתע כל כך לא יכל לסרב לדברי הכנים והאמיתיים של הגבאי, ומילא בקשתו במלואה! ובספר "דבר חיים" לצדיק רבי חיים מרדכי מנדבורנה ז"ל, מבואר מתי יוכלו להפריש בני אדם ממונם נדבה ולהפכו על ידי כן מדבר גשמי לרוחני, כאשר ידעו אשר זאת התרומה היא "לי" כלומר, של ה' יתברך "כי לי הכסף ולי הזהב ומשלי אתם נותנים לי". עי"ש בדבריו הנפלאים! נזכה לתת צדקה ונדבה לשם שמים, וה' יתברך ישפיע עלינו בכפל כפליים!

זמני כניסת וציאת השבת

ב"ש	חמה	י-ם	ת"א	מסכת שבת
17:12	17:00	16:55	17:11	מסכת שבת
18:09	18:07	18:07	18:09	ציאת שבת
18:45	18:42	18:47	18:44	רכישתם

הפטרת השבוע

הפטרה: וה' נתן חכמה (מלכים א, כו, יג)

"מאת כל איש אשר ידבנו לבו" (כה,ב)

המילה "איש" נראית כמיותרת, אפשר היה לכתוב "מאת כל איש ידבנו לבו". וכי מי יתרום, ודאי שיהיו אלו אנשים! אלא, אמר רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל בזוהר הקדוש, "מאת כל איש - ממי שנקרא איש, שמתגבר על יצרו. שכל המתגבר על יצרו קרוי איש". הדברים נוקבים כל כך: חדים כל כך. מי שיצרו מושל בו - הוא סמרטוט, סחבה, אינו איש! בהמה הולכת אחרי יצריה. איש - הוא המושל ביצרו! ככתוב: "וחזקת והיית לאיש!". הבה נהיה לאנשים!

(מעין השבוע)

"מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (כה,ב)

המצוה החביבה הזו, מכוונת גם לאותם אנשים שיש להם חובות או שאין באפשרותם כרגע ליתן צדקה לעני כי עליהם להתכונן למצוה זו ולהכין איזהו כסף לפני שיבוא לפניו העני, וזהו שכתוב: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו", כלומר העיקר שיהיה הכנת הלב (החיד"א). וכך סיפר רבינו יוסף חיים מבבל (ה"בן איש חי") זצ"ל על אביו רבי אליהו זצ"ל שנהג להכין כיס מיוחד לצדקה ובכל פעם היה מעביר מכיס החולין לכיס הצדקה בכדי שיהיה לו כסף מוכן, ומה גם בשבת קיים הרב מצות צדקה כי מערב שבת היה מניח מטבעות ליד איזה חלון ובשבת היה אומר שזהו צדקה לעני, או שהיה מפרש שתי עוגות לצדקה כשהיה אומר "ויברך דוד".

(לבוש יוסף)

"זהב וכסף ונחושת" (כה,ג)

באותיות של שלוש המילים האלו, רמזו בהם, על הימים שבהם קרואים בתורה במשך כל השנה: ז - יום השביעי, שבת, ה-ב - חמישי ושני. כ - כיפורים, ס - סוכות, פ - פורים, נ - נרות חנוכה, ח - חודש, (בכלל זה ראש השנה שחל בראש חודש), ש - שבועות, שמחת תורה ושמיני עצרת, ת - תענית. ליכא מדי דלא רמיזא בתורה. (אין דבר שלא רמז בתורה!).

(אמרי חן בשם ה"חתם סופר")

"ועשית עליו זר זהב סביב" (כה,יא)

זכה נעשית לו זר, לא זכה - זרה הימנו (יומא ע"ב). אדם מישראל הלומד תורה, אם הוא ירא-שמים, בעל מידות טובות ואהוב על הבריות - נעשית לו התורה נזר ועטרה, היא מפארת אותו, והכל אומרים כי התורה היא אשר עידנה אותו במעשים ובמידות. אבל אם איננו ירא-שמים, אינו מצטיין במידות ובלתי אהוב על הבריות - על כורחה נעשית התורה זרה לו ומשתכחת הימנו. שכן על-ידי ידיעתו בתורה מתחלל כבוד התורה, כיון שאומרים הבריות: "ראו פלוני שלמד תורה, כמה מקולקלים מעשיו", וטופלים את האשמה על התורה, הרי כדי להציל את כבודה וחשיבותה, מוכרחה היא להשתכח הימנו ולהיעשות זרה לו.

(מענה של תורה בשם אבני אזל)

לפני כשלוש מאות וחמישים שנים, בשנת ת"ז, ביום איסור חג של שבועות, הנכו באי ג'רבה שבדרום תוניסיה את חידושו של בית הכנסת העתיק והמקודש "אלגריבה" ברוב פאר והדר, בראשות גדולי הדור, הגאונים רבי שאל שמועני זצ"ל, רבי אליהו ויזמאן זצ"ל ורבי יוסף דלסקאט זצ"ל. עתיק ומקודש היה בית הכנסת, "מקדש מעט". זקני ג'רבה העידו שבאחד מהיכלותיו היתה אבן ובה חקוק "עד כאן הגיעה ידו של יואב בן צוריה במלחמה!" מפאת קדושתו, היו נכנסים אליו יחפים, ללא מנעלים. הואיל וה"אלגריבה" היה מרוחק מעט משכונת היהודים, התקינו חכמי ג'רבה הקדמונים שבכל בתי הכנסיות האחרים לא ימצאו ספרי תורה, כדי שבימי קריאת התורה יעלו כל העם להתפלל בהיכל הקדוש, בבית הכנסת "אלגריבה". בית הכנסת חודש כאמור, ושופץ כמה פעמים. אבל דרכו של עולם היא, שבניינים הולכים ומתיישנים ויש לדאוג שוב ושוב לבדק הבית. אף בבית המקדש היו הקדשות מיוחדות לשם כך, וגם לתחזוקת בית הכנסת יש לדאוג. הלכו הממונים וקנו סיד לסיד בית הכנסת "אלגריבה". המוכר הערבי עמס את פחי הסיד על הגמל, ופרק אותם בבית הכנסת. בהכנסו להיכל הקדוש התפעם מן הפאר וההדר, ועינו חמדה את אחד השטיחים. הוא החליט, ששטיח זה יתאים לשימו על... דבשת הגמל, לרפדה. באין רואה, נטל הערבי את השטיח ושמם בכר הגמל. עלה על גביו וביקש לעזוב את המקום, אך ראה זה פלא, הגמל לא מש ממקומו! גער בו וחבט בו, ולשווא. משך בכל כוחו ברסן, וללא הועיל. ועדיין לא הבין את הסיבה. עבר לידו חבירו לשכונת "החומה", ראה את מאמציו, ושאלו: "שמה לקחת דבר מה מבית הכנסת?". הודה הערבי בנטילת המחצלת. אמר לו חבירו: "כדאי לנסות, תחזיר את המחצלת למקומה ותראה האם הגמל יזוז". המחצלת הוחזרה - והגמל החל ללכת!

"בטבעות הארון יהיו הבדים, לא יסורו ממנו". הרי זה רמז לתומכי התורה הקשורים קשר בל ינתק, בזה ובבא בלומדי התורה, ושכרם בל יתואר. אבל מה חשוב יותר - הבדים, או הארון עצמו?... סיפר הרב מ. ד. טננבאום זצ"ל, מנהל "ועד הישיבות", שנפטר לא מכבר: פעם, באחד היובלות של הגוינט, אירגון העזרה והסיוע, ערך לכבודו "ועד הישיבות" מסיבה רבת' במלון "הנשיא" בירושלים. היו שם גדולי התורה ארזי הלבנון: הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, בעל ה"חזון יחזקאל" ונשיא "ועד הישיבות", הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל ראש ישיבת מיר, הגאון רבי זלמן סוקוצקין זצ"ל גאב"ד לוצק, ועוד. ראשי הגוינט הגיעו מארצות הברית לכבוד האירוע, וגדולי התורה באו לברכם על עזרתם ותמיכתם בישיבות הקדושות ממשיכי המורשה מהר סיני. המנחה היה הרב מ. ד. טננבאום, והוא הזמין את הנואמים בתורם. בהגיע תורו של הגאון רבי עזרא עטייה זצ"ל, ראש ישיבת "פורת יוסף", נקרא לעלות ולשאת את דברו. אך לפתע נתכרכמו פניו, דומה שהוא מבקש לומר דבר מה ואינו יכול, ניכרו בו דריכות ומתחחות - ולבסוף פרץ בכבי נרגש, קול נהי תמרורים. המנחה נבהל, כל נדהמו. המנחה רכן לעברו ושאל בחשש: "מה קרה, מה אירע, כלום פגעתי חלילה בכבוד מעלתו?". "לא, כלל וכלל לא", ענה רבי עזרא, "אלא שנזכרתי לדעת שאנו מצויים עדיין בגלות!". "פשיטא שאנו בגלות", השיבו המנחה. "אבל מה לזה ולכבי הנסער כאן ועתה?". "האין כבודו מבין", ענה רבי עזרא, "אילו המשיח כבר היה בא - והיינו צריכים לעשות קבלת פנים לנדיבים, כלום היינו עושים כזו קבלת פנים?". כלומר, ודאי שחייבים לכבד את הנדיבים, ודאי שיש לשבח ולהלל עושי מצוות, אבלו לו המשיח היה בא - היו הנדיבים מכבדים עשרות מונים את לומדי התורה, ויוזמים קבלות פנים לכבודם!!!

(מעין השבוע)

חנוך לנער

זכו - שכינה ביניהם

אל תתעלם מהמחסום!

מסופר על יהודי חשוב ששם את בנו בישיבה, ופנה לראש הישיבה וביקש שהרב ישים לב לילד שכן הוא מוצלח ומוכשר, רק שהוא ביישן קצת. ואכן כשהילד הגיע לישיבה, באמת הוא לא דיבר. ראש הישיבה היה אדם נבון מאוד, ניגש לבחור וניסה לדובב ולפתוח איתו שיחה, וכשהבחור נפתח, סיפר לראש הישיבה שאבא שלו לא נתן לו לשחק, ולא לדבר עם חברים, רק ללמוד וללמוד כל היום, לשמור על קדושת העיניים, צדקות ותפילות. הוא למד רק שנה וחצי בישיבה, כל הניסיונות לתת לו שמחת חיים עלו בתוהו. לבסוף בגיל שמונה עשרה התגייס לצבא, ובגיל עשרים ואחת פרק עול ונשא אישה שה' ירחם ויציל. זה לא פתרון לסגור את הילד ולהתעלם מרצונותיו לגמרי. ברגע שסוגרים אותו ושוללים את רצונותיו ואת חירותו, זה גורם לו למשקעים, והוא ירצה להתפרק התפרקות שגורמת לאסון בגיל מאוחר יותר. חז"ל אומרים: "נוח לו לאדם לגדל לגיון של זיתים בגליל יותר מאשר לגדל תינוק אחד בארץ ישראל". כוונתם בזה, למרות שקשה מאוד לגדל זיתים בגליל מבחינת האקלים ומבחינה טופוגרפית, ומאידך לכאורה קל מאוד לגדל ילד באווירה של ארץ ישראל, בארץ הקודש, עם כל זאת מגלים לנו חז"ל ואומרים: שהקושי לגדל ילד אפילו בארץ ישראל הוא יותר מגידול זיתים בגליל. הוי אומר לחנך ילד זה לא פשוט! דוד המלך אומר בתהלים: "אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, בניך כשתילי זיתים סביב לשולחןך..." דימה את האישה לגפן ואת הבנים לזית, שכן הגפן קל לסחיטה, ניתן בנקל לסחוט אשכול ענבים, כן אדם הנושא אישה שהיא כבר בשלה ובת חינוך אשר חונכה קודם לכן בבית הוריה. לא כן הזיתים הם הצורכים טרחה יתרה ועבודה מפרכת ומאומצת עד שמקבלים שמן. כן ממשיך דוד המלך עליו השלום את הבנים למסיקת זית, בהחלט אין זו משימה קלה, כגודל ההצלחה וההישגים כן גודל הכשלון, אם חלילה לא מתעוררים ההורים בזמן, עלולים הם להפסיד את ילדיהם, ולמצוא את עצמם מול מצב נואש של "מעוות לא יוכל לתקון". כל ילד הוא עולם בפני עצמו. כל ההורים יודעים שאותם אחים ואחיות שנולדו להם, שונים הם בטבעם ומזגם, אין להשוות ואין להכליל, יש לחנך כל אחד לפי דרכו ולהרבות תפילה, ולה' הישועה.

הכרת הטוב האמיתית

הגאון רבי ברוך דוב לייבוויץ זצ"ל, הצטיין במצוה החמורה של כיבוד אב עד כדי המראה לשיא. היה מתייגע תמיד לדעת מה חסר לאביו בכדי שיוכל למלא את כל משאלותיו. בתקופת גלותו בקרמנצ'וג (במלחמת העולם הראשונה), היה אביו שרוי במחיצתו וכל מחסוריו היו על רבי ברוך דוב. עם שובו מגלותו ובואו לווילנה, חלה אביו ונפל למשכב. רבי ברוך דוב ישב אצלו ימים ולילות. מדאגה לבריאותו של רבי ברוך דוב, השקיעו מקורביו מאמצים עד שהסכים שאחד מבני הישיבה ימלא את מקומו לשבת ליד מיטת אביו החולה. לאחר שכל המאמצים להבריא את אביו מחוליו עלו בתוהו, והזקן שהיה כבר בגיל של למעלה מגבורות, שבק חיים לכל חי, חלשה דעתו של רבי ברוך דוב, בהאשימו את עצמו שלא טיפל באביו די הצורך ושעשוי היה להאריך עוד ימים אלמלא התמסר לו יותר. צערו של ברוך דוב גבר עליו עד דכדוכה של נפש וסכנה היתה צפויה לבריאותו. עד שבאחד הימים נזדמן לאסיפה בוילנה עם ה"חפץ חיים" זצ"ל. הלה נתועד עימו בחדר צדדי ופתח בשיחה על נושא התשובה. שעה ארוכה, כשידו אווזת בידו של רבי ברוך דוב, שוחח ה"חפץ חיים" זצ"ל - במתכוון, כדי להרגיע את רוחו - על ערכה של התשובה, כשהוא מדגיש וחוזר ומדגיש עשרות פעמים, שהתשובה לא זו בלבד שהיא מכפרת על החטא, אלא שהופכת את האדם למציאות אחרת, לאדם חדש, לא אותו אדם שמאמנו. לאחר שיחה זו, שבה נפשו של רבי ברוך דוב למנוחתה. "אדם חדש הנני - קרא רבי ברוך דוב על עצמו - ואין עוד מקום להצטער על העבר". כל ימיו היה רבי ברוך דוב חוזר על הרגשתו זו ומביע מדי פעם את רגש הכרת תודתו ל"חפץ חיים" זצ"ל, באומרו: "דער חפץ חיים מיר ממש מחיה געווען!" (ה"חפץ חיים" ממש החיה את נפשי!). כמה פעמים היינו "סוערים" בחיי הנישואין, מי הרגיע אותך ברגעים סוערים אלו? כמה אשתך היתה לצידיך וכמה בעלך היה במסירות לימינך? שכחנו זאת לא כן? אם היינו זוכרים את הרגעים הקשים שלנו, כמה היינו זקוקים למילה "מלטפת" או "חמה", כמה זה עזר לנו, אולי היינו מוכנים להכיר טובה ברמה אחרת. ואם נזכרנו רק עכשיו - אף פעם לא מאוחר!

עשה לך רב

ש"ת ממור"ר הרה"ג
הרב יוסף מוגרבי שליט"א

מפריע לציבור המתפללים, האם יתפלל

ביחידות?

יאמרו לו שיהיה בזה או שיתפלל במקום

שלא יפריע לאחרים, אך לא יתפלל ביחידות

האם מותר להראות למישהו אחר באמצע

תפילת שמונה עשרה לומר יעלה ויבוא?

לפי הפשט יש מתירים, בין ברכה לברכה אם

זה מפריע את כוונתו אם לא יראה, אך לפי

הזהר הקדוש הדבר חמור מאוד.

שליח ציבור שלא נשמע קולו במודים, האם

מעכב הדבר?

בדיעבד יצאו ידי חובה.

קנייבסקי זצ"ל פסקו שעדיף להתפלל

ביחידות עם מגבעת וחליפה כשמקפיד

בזה, אך למעשה יתפלל במנין כיון שבימינו

הרבה לא מקפידים בזה.

שליח ציבור שמבליע אותיות בחזרת

הש"ץ, האם מותר לו להיות ש"ץ?

כבר כתב מרן בשולחן הטהור (ס' נ"ג) את

התנאים לזה ומשמע שבמקרה כזה לא

יעמוד כש"ץ.

האם יש ענין להתפלל לפני התיבה לעילוי

נשמת חמיו?

בודאי, וכל שכן אם אין לו בנים.

מי שמוציא קול בתפילת הלחש והדבר

כמה צריך לנסוע ברכב או במונית כדי

להתפלל בציבור?

ראוי להתאמץ בכל מה שאפשר להתפלל

עם הציבור ובבית הכנסת.

האם יש ענין גם לנשים להתפלל בציבור?

לא שמענו זאת אצל אבותינו ורבנותינו,

למרות שיש נשים צדקניות שקמו בעוד

לילה והקפידו בכך, אך לא כהנהגה גורפת.

מה עדיף, להתפלל בציבור בלי כובע או

להתפלל עם כובע אף שעל ידי זה יתפלל

ביחידות?

מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל וחתנו הגר"ח

אל תקרי הליכות אלא הלכות

של הטלפון מבעוד יום (על ידי הוצאת התקע מן השקע או על ידי המתג המיוחד לכך) כך שכאשר יצלצל אדם - לא יישמע קול הצלצול.

✿ בפרוץ ריב רציני בין אנשים שאינם כל כך תרבותיים, ויש חשש שהעניין עלול להסתיים בנפשות אם המשטרה לא תתערב, מותר להזעיק את המשטרה על ידי הטלפון למנוע ריב זה.

✿ כאשר מטלפנים בשבת לצורך פיקוק נפש, אם אפשרי הדבר, ירים את השפורפרת בדרך שונה ממה שרגיל לעשות בימות החול, כגון שירים את השפורפרת במרפקו, ושינוי זה עדיף יותר מאשר שינוי שירימו שני אנשים יחד את השפורפרת.

(השבת והלכותיה)

חשמלית כשהיא מחוברת לזרם החשמל מערב שבת, ואין לחוש לשמא יגדיל או ימעט מידת החום בשבת, ומכל מקום טוב לעשות מערב שבת איזה קשר משונה, או לכתוב על נייר "שבת" וליתנו ליד כפתור החשמל, כדי שאם ישכח ויבוא לשנות מידת החום, אזי על ידי השינוי או הנייר יזכור שהוא שבת. ואם שכח לחבר מערב שבת את השמיכה החשמלית - אסור לחברה בשבת.

✿ אסור להשתמש בטלפון בשבת, וכן אסור להשיב ולענות למי שטילפנו אליו.

✿ אבל לצורך חולה שאין בו סכנה מותר להשתמש, ובתנאי שהגבהת השפורפרת והנחתה במקומה נעשית על ידי גוי.

✿ יש להקפיד על כך להפסיק את חיבורו

✿ אסור לערוך רדיו וטלוויזיה מערב שבת על ידי שעון אוטומטי, כדי ליהנות מהם בליל שבת, כיון שהתוכניות נעשות על ידי יהודים מחללי שבת, ואפילו שיתלה מודעה על פתח ביתו שהרדיו ערוך מערב שבת על ידי שעון, ויש עוד כמה טעמים לאסור. ושומר נפשו ירחק מהטלוויזיה לגמרי ולא יביא תועבה אל ביתו.

✿ אסור בהחלט להפעיל טרנזיסטור בשבת, וכמה גופי עבירה קשורים בזה.

✿ אסור לכזין טייפ מערב שבת להפעילו על ידי שעון חשמלי, בכדי להקליט שירה וזימרה או פרקי חזנות או דרשה וכיוצא בו בשבת. וכן אסור להשמיע קול המוקלט אפילו שהטייפ מכון מערב שבת.

✿ מותר להשתמש בשבת בשמיכה

משל ונמשל

הם ואין נוחים לקבל ולהכניס עצמם בעול כבד, ואם הם קיבלו על עצמם את קיום התורה והמצוות - סימן מובהק שראו והבינו שקבלת התורה היא הכרחית לעולם כולו ואי אפשר כלל לחיות בלעדיה, לפיכך כפפוראשם והכניסו עצמם בעול התורה והמצוות

לאדם עשיר אחד היו שני בנים: האחד חכם וחרף והשני תם. לימים השאיר האיש אחריו ירושה גדולה וציווה כי את כל אשר לו יירש הבן החכם, ואולם כל ימיו יפרנס על שולחנו את אחיו התם. לימים התלונן החכם בפני ידידו שאחיו נופל עליו למשא ולטורח וכי כל מזונותיו עליו. אינך צודק - הוכיחו אחד השומעים - והלא אתה ירשת מאת אביכם גם את חלקו של אחיך התם, וכל עושרך העצום הוא גם בזכותו, ומה לך מתלונן? **כן הוא גם הנמשל** - אמר המגיד מדובנא זצ"ל - לעיתים נותן הקדוש ברוך הוא לאדם עושר רב רק כדי שיוכל לעזור ולפרנס אחרים, על כן יש לזכור זאת בכל עת ולא לקבול חלילה על העניים שכביכול הם "מטריחים" יתר על המידה! (משל למה הדבר דומה)

בעיר אחת הגיעה שמועה כי חיל פרשים רב עומד לכבוש את העיר ולבזוז את שללה כליל. נועצו ראשי העיר וחכמיה והחליטו כי אין עצה ואין תבונה אלא לגבות סך כסף גדול, לצאת לקראת חיל הפרשים ולהגיש להם את הכסף כמנחה, אולי ירחמו על בני העיר. בשל חשיבות העניין, יצאו ראשי העיר עצמם לסובב בין בתי העיר ולגבות מכל בית אב סך ארבעים זהובים. ראשית פנו אל ביתו של עשיר אחד שנודע לכל בקמצנותו הגדולה והוכר כמי שידו קפוצה ואינו נותן פרוטה. אף שאין דרכי לתת מאומה - אמר הקמצן - אולם הפעם אשנה ממנהגי לחשיבות הדבר, אולם אמרו נא לי, מדוע פניתם אלי ראשון? ... דווקא מפני כך - ענו לו ראשי העיר - אם היינו אוספים תחילה בשאר בתי העיר שמא היו טוענים כלפינו שצריך להמתין אולי תבוא הישועה ממקום אחר, או שמא אין אמת בשמועה ויש לחכות עד שיתברר הדבר היטב וכיוצא בשאר טענות הבל מעין אלו, אולם אם ישמעו שאפילו הגביר הקמצן נתן את הכסף המתבקש - אות וסימן הוא כי אין כל מוצא אחר... **כן הוא גם הנמשל** - אמר רבי יוסף חיים מבגדד זצ"ל - בגמרא מסכת ביצה (דף כה) נאמר: "מפני מה נתנה תורה לישראל? מפני שהיו עזין". ופירוש הדבר שכל אומות העולם יודעים שבני ישראל עזים

להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב **אבי אנוך קזר בן שלמה ופרידה** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מזכה הרבים **ר' חיים אברהם בן נזירה** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר המזוכה ביסורים **עזרא בן גוהר** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האישה החשובה המזוכה ביסורים **פרידה בת מליה** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האישה החשובה המזוכה ביסורים **שושנה פרהה בת סלימה** ת.נ.צ.ב.ה

רוצה להיות ממזכי הרבים ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

